

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1463/2024
10.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Јеленом Паравиња, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Павла Мушицког, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 344/19 од 29.05.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 842/23 од 27.08.2024. године, у седници већа одржаној дана 10.12.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Павла Мушицког, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 344/19 од 29.05.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 842/23 од 27.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 344/19 од 29.05.2023. године према окривљеној АА, на основу члана 422. став 1. тачка 3) ЗКП, одбијена је оптужба да је извршила кривично дело пореска утаја из члана 225. став 1. КЗ и кривично дело пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ, а оглашена кривом да је извршила кривично дело пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ (Сл. Гласник РС број 72/09) за које јој је изречена условна осуда тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити уколико окривљена у времену проверавања од 2 године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљена је осуђена и на новчану казну у износу од 600.000,00 динара коју је дужна платити у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде уз упозорење да уколико исту у одређеном року не плати суд ће је заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом одлучено је и о трошковима поступка.

Одлучујући о жалбама јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Новом Саду и браниоца окривљене АА – адвоката Павла Мушицког изјављеним против пресуде Основног суда у Новом Саду К 344/19 од 29.05.2023. године, Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Кж1 842/23 од 27.08.2024. године жалбе одбио, а побијану пресуду потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА – адвокат Павле Мушицки, због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев, преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљену ослободити кривичне одговорности.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештења јавног тужиоца и браниоца окривљене, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Павла Мушицког је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљене у поднетом захтеву истиче да нису правилно примењене одредбе члана 99. и 101. Закона о порезу на доходак грађана, јер је суд у пресуди извршио сабирање пореза из различитих пореских периода, а што је управо супротно одредби члана 99. и 101. Закона о порезу на доходак грађана. Наводећи и то да се радња извршења кривичног дела пореска утаја и износ пореске обавезе чије се плаћање избегава не посматрају у оквиру временског периода од једне фискалне, односно календарске године, већ сходно члану 101. Закона о порезу на доходак грађана порез по одбитку из члана 99. тог закона, за сваког обвезника и за сваки појединачно исплаћени приход, исплатилац обрачунава, обуставља и уплаћује у моменту исплате прихода, па се самим тим не могу сабирати појединачни износи пореских обавеза чије се плаћање избегава из различитих пореских периода, односно у оквиру једне календарске године. Бранилац у захтеву истиче да суд није навео да је обавеза подношења пореске пријаве за наведену врсту пореза за 2012. годину 31.01.2013.године, а да се обавеза обрачуна пореских обавеза врши на дан купопродаје и исплате цене продавцу обвезнику пореза, што значи да је последњи дан доспећа 14. јануара 2012. године и да је за сваку пореску обавезу наступила застара.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене АА Врховни суд оцењује као неосноване, имајући у виду да из чињеничног описа кривичног дела произилази да је окривљена „...у временском периоду од 01.01.2012. до 31.01.2023. године, у Новом Саду, способна да схвати значај свога дела и управља својим поступцима, свесна свог дела и хтела његово извршење, као одговорно лице директор ПД „ББ“ ДОО Нови Сад, са седиштем у Новом Саду, ул. ... бр. ..., у намери да потпуно избегне плаћање пореза на остале приходе из члана 85. став 1. тачка 14. Закона о порезу на доходак грађана („Службени гласник Републике Србије“ број 93/12) у укупном износу од 6.467.514,28 динара, те није пријавила друге чињенице које су од утицаја на утврђивање ових пореских обавеза, тако што је са два текућа рачуна

корисника „ББ“ ДОО Нови Сад отворених код „Ерсте банк“ АД Нови Сад и „Развојне банке Војводине“ АД у више наврата на текуће рачуне осам физичких лица – ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ и АА – себе, а по основу 77 закључених уговора о купопродаји са наведеним физичким лицима, пренела новчана средства у укупном износу од 31.857.950,00 динара, а такође у више наврата подигла готовину у износу од 2.096.500,00 динара, на који начин је исплатила средства ПД „ББ“ ДОО Нови Сад, наведеним физичким лицима у укупном износу од 33.954.450,00 динара, а да при том по наведеном основу није обрачунала и исплатила порез за остале приходе за пореске обвезнике – физичка лица, што је супротно члану 85. став 1. тачка 14. и став 2, члана 99. став 1. тачка 8. и члана 101. Закона о порезу на доходак грађана, а затим у намери да избегне плаћање ових пореских обавеза по одбитку за пореског платца ПД „ББ“ ДОО Нови Сад надлежној пореској управи није поднела појединачну пореску пријаву за порез по одбитку у складу са ставом 1, ставом 2. тачка 2. и ставом 5. члана 41. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник Републике Србије“ број 55/04) на који начин у случају обавезне пријаве није пријавила податке о обрачунатом и исплаћеном порезу по одбитку од стране једног пореског платца „ББ“ ДОО за сваког примаоца прихода – наведена физичка лица за календарску 2012. годину, коју је била у обавези да поднесе најкасније до 31.03.2013. године, па је на описани начин избегла утврђивање, пријаву и плаћање наведених пореских обавеза за привредно друштво „ББ“ ДОО у укупном износу од 6.467.514,28 динара“, чиме је извршила кривично дело пореска утаја из члана 229. став 2. тачка 1) КЗ, при чему пореске обавезе чије се плаћање избегава, представљају законско обележје предметног кривичног дела. Сходно наведеном Врховни суд сматра да се исте морају посматрати у оквиру временског периода од једне фискалне односно календарске године, а што је у складу са одредбом члана 41. став 5. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник Републике Србије“ број 80/2002,....-68/2014), који је важио до 01.03.2014. године, односно у време извршења кривичног дела, а којом одредбом је и установљена обавеза окривљене.

Према изреци првостепене пресуде као време извршења кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ за које је окривљена оглашена кривом правноснажном пресудом, означен је временски период од 01.01.2012. године до 31.01.2013. године, који не обухвата две календарске године већ наведено значи да окривљена током временског периода од 01.01.2012. године до 31.01.2013. године када је била у обавези да најкасније пријави податке о обрачунатом и плаћеном порезу по одбитку од стране пореског платца ПД „ББ“ ДОО Нови Сад за сваког примаоца прихода – за физичка лица која су наведена у изреци за календарску 2012. годину, те се стога наводи из захтева браниоца окривљене оцењују као неосновани, јер период који се у захтеву наводи се односи на обавезу када је окривљена требало да поднесе пријаву, док је у изреци пресуде обрачун извршен само за једну календарску – фискалну годину.

Врховни суд је имао у виду и наводе захтева за заштиту законитости у којима се указује на пресуде Врховног касационог суда Кзз-1395/22 од 21.12.2022. године и Кзз-8/23 од 18.01.2023. године, али се наведене пресуде не могу применити на конкретну ситуацију, с обзиром да се односе на временски период после 01.03.2014. године, односно на период након измена наведених одредби Закона о пореском поступку и пореској администрацији, а којима су обавезе прописане на другачији начин.

У осталом делу захтева бранилац окривљене истиче да се окривљеној ставља на терет да је избегла утврђивање, пријаву и плаћање пореских обавеза у укупном износу од 6.467.514,28 динара, те да износ од 2.096.500,00 динара нема везе са предметним кривичним делом, јер је исти подигнут за плаћање фирми „АЛБА КОМЕРЦ“ ДОО, на основу авансног рачуна и исти нема никакве везе са исплатама физичким лицима. Сходно наведеном бранилац окривљене сматра да када се од 6.467.514,28 динара одузме наведених 2.096.500,00 динара долази се до чињенице да се износ пореза умањује испод цензуса од 5.000.000,00 динара који је неопходан за постојање квалификованог облика кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ и једино може бити говора о основном облику овог кривичног дела за које је свакако наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

Изнетим наводима бранилац окривљене у суштини оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, односно истиче повреду из члана 440. ЗКП, која у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља повреду закона због које окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па се Врховни суд у оцену ових навода није упуштао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Павла Мушицког, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев одбио као неоснован.

**Записничар-саветник
Јелена Паравиња, с.р.**

**Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**